

i Stand til, inden denne Sag bliver endelig afgjort, at udtale sig om Forslaget, saaledes som det foreligger her.

Carstensen: Den foreliggende Sag har den store og temmelig sjældne Egenkab, at den kan betegnes som fuldstændig upolitisk, saaledes at de Ansøkelser, der fremkomme, blive helt individuelle Opfattelser, individuelle Syn paa Sagen. — For mit Vedkommende kan jeg ikke slutte mig til de Udtalelser, der kom fra den ærede sidste Taler. Naar man ser, hvad der er foregaaet paa dette Omraade i de forskellige Lande, vil man erkende de uendelige Banstueligheder, man har haft ved den samlede Gennemførelse af et Lovforslag, der omfatter alle Samfundsklasser. Tyskland, der vist var først paa Benene i denne Retning, fik sin Sygeforsikringslov, Alverdomsforsørgelseslov og en Lov om Ulykkestilfælde i særlige Erhverv i 1884. Det har derefter stykkevis arbejdet sig frem ogsaa paa Landvæsenets Omraade. Man har i 1894 — 95 prøvet paa at indføre alle mindre Industrigræne under denne Lovgivning; men det er mislykkedes. I Frankrig har Spørgsmaalet været fremme flere Gange, særlig i de sidste 3—4 Aar, men man er ikke der kommet videre end til at fremkomme med 6—7 forskellige Forslag, hvilket endte med, at et af Forslagene blev vedtaget af Kamret, men afvist af Senatet. Derimod er der 6—7 forskellige Lande, der alt have Lovgivet paa dette Omraade, og det er interessant at se, at næsten alle have fulgt den Vej, som det her foreslaas at følge. Man har taget det Udgangspunkt, at hvad det først og fremmest gælder om, er at sikre de mange, der lide uforstyldt Skade paadraget ved Arbejde i farlige Virksomheder. Dette har man gjort til Hovedprincip, og endvidere er man gaaet ud fra, at de, der leve af disse Virksomheder, skulle bære Ansvaret derfor, altsaa være dem, der skulle assurere Arbejderne. Dette staar vel i Modstrid med den Ansøvelse, der blev fremsat fra den sidste ærede Taler; men denne min Ansøvelse er gjort gældende i alle Lande, der have Lovgivet paa dette Omraade, og denne Ansøvelse er meget klart traadt frem, om ikke i klart formede Ord saa dog i Grundtanken i Betænkningerne fra Arbejdertommisionerne i Danmark i 1875 og 1885. Den gaar altsaa en Snes Aar tilbage i Tiden. Man har her sagt, at de farlige Arbejder ere af den Bestaafenhed, at den, der driver denne Virksomhed, til en vis Grad maa staa inde for Arbejderens Liv og Belfærd.

Jeg kan altsaa være fuldstændig enig i den Tanke, der ligger til Grund for dette

Forslag. Spørgsmaalet bliver saa, om den, lige som den Ordning, der er truffen i Tyskland, vil vække megen Misfornøjelse. Den Lov, der er vedtaget i Tyskland, og omfatter Alverdomsforsørgelse, Sygeforsikring osv., har vakt Misfornøjelse paa de Omraader, hvor Staten eller Arbejderen selv træder til, men den Del af Loven, der omfatter det, som dette Forslag behandler, har ikke vakt Misfornøjelse. Det skulde dog kunne tyde paa, at det er et ganske sundt Princip, der ligger til Grund for dette Forslag. — Jeg vil tillade mig at fremhæve nogle Momenter, der maaske kunne belyse, hvorfor jeg i Modsetning til den sidste ærede Taler har Sympati baade med Forslagets Princip og med den Maade, hvorpaa dette Princip tænkes gennemført. — Naar man tager et fast og begrænset Maal for sin Lovgivningsvirksomhed, har man forholdsvis lettest ved at forme et klart og ansøveligt Forslag, og netop dette gør sig gældende helt igennem her i Forslaget. Der kan være Enkeltheder, som man kan være uenig om; man kan være uenig om Taksternes Størrelse, Formuleringen af enkelte Paragraffer, men gennemgaaende kan man sige, at det er et godt bygget Forslag, hvilket er en stor Fordel. — Endvidere tager det visse Hensyn til dem, det gaar ud over, Arbejdsgiverne, idet det ikke paalægger dem den Assurancepligt, der paalægges i de fleste andre Lande. Det sætter Assurancepligten — hvad der blev berørt af den foregaaende Taler — en Del lavere, saaledes at man forudsætter, at en Del Arbejdere da ville være mere tilbøjelige til at benytte Selvhjælp, da det ikke vil koste saa meget som, naar de skulde assurere sig selv fuldt ud. Dristsheren giver jo det halve. Der er vel ingen, som tvinger Arbejderen dertil, men Lovforslaget er dog en indirekte Opfordring til Arbejderne til at række Haand til den Hjælp, som gives ham efter Loven. — Endvidere har Lovforslaget den Egenkab, at det ikke binder Arbejdsgiveren til bestemte Forsikringsanstalter, men overlader til ham selv at bestemme, om han vil forsikre sig gennem en Anstalt, hvis Regler bekræftes af Ministeriet, gennem et Syndikat eller Samfund af Arbejdsgivere, eller om han vil bære Ansvaret ganske alene. Dette er atter efter min Mening en stor Fordel ved Forslaget. Endvidere har det den betydelige Fordel gennem hele sin Konstruktion at virke hen til, at der ikke kan blive Tale om nogen Strid imellem Arbejdsgiver og Arbejder. Assurance er faktisk en Gave, der af Arbejdsgiveren gives til Arbejderen. Arbejderen kan ikke, naar han føler sig brøstholden, henvende sig med Fordringer til